

stres Uvillie mod en Ordning af denne Sag for, at den ikke for længst er gennemført.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt berørte endelig to Spørgsmaal, som jeg lige skal nævne. For det første ønskede det ærede Medlem, at Domstolene i visse Sager skal suppleres med særlig sagkyndige. Han nævnte her Invalidesagerne. Invalideproblemet sorterer i sin Helhed under Socialministeren, og jeg skal derfor herom kun sige, at Justitsministeriet for sit Vedkommende vil være imod en ny Specialret af den af det ærede Medlem angivne Karakter. Dernæst ankede det ærede Medlem over, at Administrationens Afgørelser ikke er begrundede. Jeg kan kun sige, at for saa vidt angaar Justitsministeriet, har jeg fra den første Dag, jeg tiltraadte, med stigende Held kæmpet for, at Afgørelserne i videste Omfang skulde begrundes. Jeg har aldrig kunnet lide denne forlorne, fornemme og ganske intetsigende Form, at Ministeriet finder eller ikke finder Anledning til dit eller dat, uden at noget Menneske kan se, hvorfor Ministeriet ikke finder denne Anledning, og det er det, der først og fremmest interesserer ham. Paa dette Punkt er det ærede Medlem og jeg altsaa enige, en Enighed, der daglig giver sig Udtryk i de Svar, der udgaar fra Justitsministeriet med undertegnedes Underskrift, naar disse Svar da ikke er baserede paa det rene Skøn.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen fremdrog et Tilfælde, hvor en Dommerfuldmægtig økonomiserede saaledes med sin Tid, at han af de Udpantningsforretninger, han skulde foretage, kun kunde overkomme een om Dagen, medens det meget vel var muligt for ham at tage en tre—fire Stykker, da han altid lod sig befordre i Automobil; herved vilde Omkostningerne for den enkelte Udpantningsforretning naturligvis reduceres meget betydeligt. Jeg skal herom bemærke, at det af det ærede Medlem fremdragne Tilfælde ikke er mig bekendt, idet Ministeriet ikke har modtaget nogen Besværing over nogen Dommerfuldmægtigs Embedsførelse i den angivne Henseende. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at flere til de samme Dage begærede Udpantningsforretninger saa vidt muligt skal foretages i Forbindelse med hinanden, naar dette efter Beliggenheden af de Steder, hvor Forretningerne skal foretages, lader sig gøre, idet Befordringsudgifterne for den enkelte Forretning derved formindskes for Rekvirenten. Ministeriet har tidligere været opmærksom paa et Om-

raade, hvor det var af særlig Betydning for det offentlige at reducere disse Udpantningsudgifter til det mindst mulige. Jeg skal henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa en Skrivelse fra Ministeriet af 8. April 1924. Det udtales heri udtrykkeligt, at Dommere, der skal foretage Udpantningsforretninger for Alimentationsbidrag, saa vidt muligt skal forene Foretagelsen af disse Forretninger med andre Forretninger, i det hele taget drage Omsorg for, at Befordringsudgifterne bliver saa smaa som muligt. Hvis det ærede Medlem vil foranledige en nærmere Redegørelse indsendt til Ministeriet vedrørende den paagældende Dommerfuldmægtigs Fremgangsmaade, skal Sagen blive taget op til Undersøgelse, idet jeg særlig skal have min Opmærksomhed henvendt paa, om der ogsaa udenfor Tilfælde af Udpantning for Alimentsbidrag maatte være Grund til at indskærpe Dommerne at drage Omsorg for, at disse Befordringsudgifter bliver saa smaa som muligt.

Som et Eksempel paa, hvor vanskelige Kreditforholdene skal stille sig i de sønderjydske Landsdele, nævnte det samme ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, at en Mand dernede, for at opnaa et Laan paa 10 000 Kr., havde maattet forpligte sig til at forrente det med 18 pCt., samtidig med at der blev taget Pant i hans Ejendom for 13 000 Kr. Jeg skal hertil bemærke, at den danske Aagerlovgivning, Loven af 6. April 1855, der ved Udlaan i faste Ejendomme forbyder højere Rente end 4 pCt. eller efter indhentet Rentebevilling 6 pCt. aarlig, ogsaa har Gyldighed i de sønderjydske Landsdele. Nu er det ganske vist saaledes, at Forbudet imod at tage mere end 4, eller eventuelt 6, pCt. kun gælder ved de egentlige faste Laan i fast Ejendom, derimod ikke ved kortfattede, midlertidige Laan, f. Eks. Veksellaan eller Handelskredit, der sikres ved Skadesløsbrev med Pant i fast Ejendom, selv om Rentefoden for den ydede Kredit overstiger den fastsatte Maksimumsgrænse. Derfor er det mig ikke muligt paa Forhaand at sige, om Aagerlovgivningen er overtraadt i det fremdragne Tilfælde, men hvis det er sket, vil Laangiveren ved Anmeldelse til vedkommende Politimester eller Statsadvokat kunne begæres sat under Tiltale for Overtrædelse af Loven af 1855, ligesom han vil kunne tilpligtes at tilbagebetale det ulovligt oppebaarne Beløb. Imidlertid har jeg i dette Tilfælde, efter at have modtaget det omhandlede Dokument fra det ærede Medlem, draget Omsorg